

CHUYEN THAT, HAPPY ENDING

Nếu bạn tình cờ gặp một người đàn ông nước ngoài cùng một cô gái vừa mù, vừa mất một cánh tay đi nhau đi trên đường phố Sài Gòn, có thể đó là Donald Lee Jones và Trần Thị Minh Tuyết. Tình yêu của đôi uyên ương ấy đã vượt qua nửa vòng trái đất, ngôn ngữ và bất hạnh.

- > Đoạn kết của mỗi tình vượt qua nửa vòng trái đất, ngôn ngữ và bất hạnh.
- > Tin Minh Tuyết có chồng làm ấm áp cả thôn nhỏ Xuân Sơn, xã Xuân Trường, ngoại ô TP Đà Lạt.
- > Những người từng hoài nghi về một kết thúc có hậu cho cô "lọ lem" bị mù hai mắt và cụt một cánh tay ấy cũng an lòng cảm trong tay tấm thiệp hồng. Kỳ diệu hơn, chú rể là một người binh thường đã đi tìm cô dâu qua nửa vòng trái đất.

- > Đám cưới xa
- > Người mẹ dìu con gái xúng xính trong chiếc áo
- > cưới đi về phía bàn thờ gia tiên. Đôi mắt
- > cô dâu được gắn mi giả cong vút như những
- > người sáng mắt, nhưng cô phải lần dò từng
- > bước. Một cùi tay cô buông hững hờ trong tay
- > áo chiếc áo dài màu hồng của hoa tường vi.
- > Nhìn cảnh ấy, chú rể bật khóc. "Cô ấy
- > đẹp quá!" - anh nói khẽ với giọng tiếng
- > Việt lơ lớ. Dù anh là người Mỹ nhưng lễ
- > cưới vẫn diễn ra theo phong tục VN. Khi nhìn
- > bốn ngón tay còn lại của cô dâu lần tìm ngón
- > áp út của chú rể để đeo nhẫn, mắt nhiều
- > vị khách cũng đỏ hoe.
- > Đó là cảnh của lễ cưới diễn ra sáng 10-5
- > tại một ngôi nhà gỗ nhỏ nằm cuối một con
- > dốc ở ngoại ô TP Đà Lạt. Tại nơi này 22 năm
- > trước, một tiếng nổ kinh hoàng của quả mìn
- > đã cướp đi ánh sáng và một cánh tay của
- > Trần Thị Minh Tuyết. Khi ấy Tuyết là một cô
- > bé 7 tuổi, hồn nhiên, thông minh và có giọng
- > hát trong veo như tiếng suối.
- > Tai nạn xảy ra, ai cũng nghĩ Tuyết sẽ chôn vùi
- > cuộc đời mình trong góc nhà.
- > Thế nhưng... Khóc. Tuyết vọng. Rồi gượng
- > đứng dậy. Cô bé ấy đã miệt mài học chữ
- > nổi, là học sinh giỏi nhiều năm liền. Như bao
- > người bình thường khác, cô thi vào Đại học
- > Khoa học xã hội và nhân văn ngành tiếng Anh.
- > Một lần nữa, không ai tin cô gái ấy có thể
- > học một ngành học gai góc vốn không ưu ái cho
- > người không nhìn thấy ánh sáng. Và một lần
- > nữa, sau khi cầm tấm bằng cử nhân ngoại ngữ,
- > sau khi nhận nhiều cái lắc đầu, Tuyết cũng tìm
- > được cho mình một chỗ làm: tư vấn viên về
- > bảo hiểm xe hơi cho một công ty tư vấn bảo
- > hiểm của Pháp.
- > Cuộc gặp gỡ kỳ lạ
- > Một ngày tháng 5-2007, trong dịp đi du lịch,
- > người đàn ông vừa bay từ nửa vòng trái đất
- > tìm đến công ty tư vấn bảo hiểm xin gặp Minh
- > Tuyết. Anh mang theo hai thanh sôcôla. Anh định
- > dành cho người bạn quen qua mạng Internet ấy sự
- > bất ngờ.
- > Thế nhưng nhìn cô gái nhỏ bé lần dò đến

- > trước mặt mình, anh bật khóc. Chính người
- > đàn ông ấy bị bất ngờ! Mặc dù đã nghe cô
- > bạn mới kể về bản thân nhưng anh vẫn không
- > tin vào mắt mình. Đặc biệt là nụ cười. Sao
- > cô ấy có thể cười trong khi cô đã gặp nhiều
- > bất hạnh như thế?! Đó là ấn tượng không
- > thể phai trong lòng người đàn ông ngoại quốc.
- > Anh mang theo nụ cười ấy về Mỹ. Anh kể thật
- > nhiều với bạn bè, với họ hàng về cô gái
- > kỳ lạ mà anh đã gặp ở VN. Ban đầu, anh chỉ
- > nghĩ quen và xem Tuyết như em gái nhưng qua lời
- > kể, ai cũng bảo anh đã yêu rồi. Người đàn
- > ông đã bước qua tuổi 60 chợt nhận ra những
- > mầm xanh của niềm yêu đời đang bén rễ trong
- > tâm hồn từ lâu chai lì cảm xúc. Anh cũng nhận
- > ra mình đã yêu. Người đàn ông ấy thường
- > xuyên lên mạng nhờ Tuyết dạy tiếng Việt. Và
- > bảy tháng sau, anh quyết định sang lại công ty
- > đang làm về sửa chữa xây dựng, cho thuê căn
- > nhà để xách vali sang VN.
- > Anh thuê một căn nhà trên đường Nguyễn Bình
- > Khiêm, Q.1, Saigon. Mỗi ngày bốn buổi, anh tình
- > nguyện đưa đón Tuyết đi làm. Lúc mới sang VN,
- > chưa rành đường đi, chưa có bằng lái xe máy
- > nên anh dắt cô đi bộ hoặc đi xe buýt.
- > Thời gian còn lại anh học tiếng Việt và hạ
- > quyết tâm "chinh phục" ba mẹ Tuyết.
- > Ba thờ dài. Mẹ lắc đầu khi nghe tới Lee. Vừa
- > mừng cho con có được nơi nương tựa nhưng vừa
- > lo vì Lee lớn hơn Tuyết nhiều tuổi, bất đồng
- > ngôn ngữ, bất đồng văn hóa. Vậy là anh chàng
- > ngoại quốc bắt đầu học phong tục VN, học
- > nấu ăn kiểu VN, kể cả tập ăn mắm tôm, mắm
- > tép. Ngày tết, Lee xách giỏ lên nhà Tuyết ăn
- > tết VN. Lúc ba mẹ Tuyết ra rẫy, anh cũng vác
- > cuốc cùng trồng sù, trồng hoa. Khi sửa nhà, anh
- > cũng sửa điện, trộn hồ... Và cuối cùng,
- > tiếng gọi "ba, má" của chàng trai ngoại
- > quốc đã được chấp nhận.
- > Sang VN để cưới vợ!
- > Bây giờ ai hỏi Lee sang VN làm gì, anh đều trả
- > lời bằng một câu tiếng Việt giản dị:
- > "Qua đây lấy vợ!". Nhìn cảnh anh đi
- > chọn từng hạt pha lê, từng hoa thêu đính trên
- > chiếc áo dài cưới, chải từng lọn tóc cho

- > vợ, có lẽ không còn ai nghi ngại về tình yêu
- > ấy. "Không mắt, không tay không quan trọng,
- > quan trọng là chúng tôi yêu nhau" - chàng rể
- > Tây trả lời trong đôi mắt long lanh.
- > Rời ngôi nhà gỗ ở cuối con dốc nhỏ dài hun
- > hút, tôi nhớ bàn tay của chú rể luôn nắm
- > chặt cùi tay không ngón của cô dâu. Anh kể:
- > "Khi đi trên đường, tôi thấy nhiều người
- > có vẻ sợ cô ấy. Tôi không hiểu. Họ không
- > biết rằng giá trị con người không ở cánh tay
- > hay đôi mắt mà nằm ở khối óc và trái tim.
- > Tôi yêu những suy nghĩ và cuộc sống của cô
- > ấy. Chúng tôi sẽ ở lại VN và muốn giúp đỡ
- > những người khuyết tật". Và tôi nhớ
- > đến tâm nguyện của anh khi nhìn những vườn
- > trà và hoa trái ngút ngàn. Đó là: "Tôi sẽ
- > kể cho cô ấy những gì tôi thấy. Cô ấy chưa
- > bao giờ dám chạy. Tôi sẽ nắm tay cô ấy chạy
- > trên bãi biển và những cánh đồng..."
- > YẾN TRINH